

ſaaſt den, og at den alſaa ſkulde være arvelig, men det ſtemmer ikke ganſke med, hvad der er kommet frem for Udvalget. Efter dette ſynes det nemlig ikke at være Tilfældet, idet det eneſte Exempel, der paaberaabes fra Administrationens Side, nemlig at hans Faſter, hans Tante, har havt denne Sygdom, ikke ſynes at bekræfte ſig. Der foreligger nemlig for Udvalget Oplyſninger om, at det vel er ſandt, at Chriſtian Pedersen Lohſes Faſter har lidt af Gigtmerter, men først i en fremrykket Alder, og ſaa har hun ikke været. Hun har vel været noget ſvægelig, men Gigtmerter ere jo ikke det Samme ſom total Lamhed, og naar det er ophlyſt, at Sygdommen kun er forekommen hos et ſaa fjernt Led af Familien ſom den paagjældende unge Mandſ Faſter, ſynes der ikke at være noget tilſtrækkeligt Hold for, at det juſt ſkulde være en arvelig Sygdom i Familien. Derfor har Udvalget troet, at denne Sag trænger til nærmere Underſøgelse, og forſaavidt det maatte bekræfte ſig, at der er Formodning for, at Sygdommen er paadragen i Tjenesten, eller at Tjenesten har havt Indflydelse derpaa, ſtal man henſtille, at den paagjældende Mand da ſaa nogen Underſtøttelse. — Om Indſtillingen Nr. 27 er der, ſom ærede Medlemmer ville ſe, baaede et Flertal og et Mindretal, idet Flertallet foreſlaar dette Andragende paany henviſt til Finantsministeren, hvorimod Mindretallet ikke har ment at kunne gaa med dertil. Jeg ſtal oplyſe denne Sag ſaa kort ſom muligt. Forholdet er da det, at denne Mand, Wilhelm Hanſen Stoffemærke, gjentagne Gange har ſøgt til Folkethinget for at ſaae en Underſtøttelse, ſeneſt i 1881—82. Andragendet blev henviſt til Finantsministeren, men denne troede ikke, at der var Grund til at yde ham Invalideunderſtøttelse. Udvalget forhandlede, da han i ſidſte Samling paany ſøgte om Underſtøttelse, atter Sagen med Finantsministeren. Man gjorde alſaa forſaavidt noget Extraordinært, idet man i Udvalget holdt Konference med Finantsministeren, fordi ingen Invalid eller idetmindſte meget ſaa Invalider har fremlagt ſaa gode Lægeatteſter ſom denne Invalid. Det vil ogſaa erindres, at der var en temmelig vidtløftig Ordveks mellem den høitærede Finantsminister og Ordføreren om diſſe Lægeatteſter ved den tidligere Forhandling, og jeg ſtal derfor ikke komme tilbage dertil. Ifjor holdt Udvalget alſaa Samraad med den høitærede Finantsminister om denne Invalideſag. Invaliden har ſaa formodentlig henvendt ſig til Finantsministeren, men Finantsministeriet gav den nævnte Invalid, eſterat han havde henvendt ſig til Ministeren, følgende Svar:

„I Anledning af Deres Skrivbeſe af 19de denne Maaned ſtal man meddele Dem, at Deres den 27de Februar dette Aar i Folkethinget indbragte Andragende om Invalideforſørgelse ikke er blevet henviſt til Finantsministeren“. Det er vel ſandt, det er formelt rigtigt, at dette Andragende ikke er blevet henviſt til Finantsministeren, men den høitærede Finantsminister og hans Embedsmænd vide ſikkert meget godt, baaede at det har været henviſt tidligere, og at Udvalget endog har raadſøgt ſig med Finantsministeren netop om den paagjældende Sag, ſaa det forekommer Udvalgets Flertal, at om end dette Svar er formelt rigtigt, er det dog noget eiendommeligt fra Finantsministerens Side at give dette Svar, hvorved det jo ſaar Udſeende af, at det er Thingets Skyld, hvis denne Mand ikke ſaar Noget, fordi det ikke har henviſt hans Andragende. For at alſaa Andragendet paany kan ſaae en Underſøgelse, fordi denne Sag har været Udvalgets Flertal og tidligere det hele Udvalg paafaldende, henviſer man det paany til Finantsministeren, og tillige for at det ſtal ſtaa klart, at det ikke er Thingets Skyld, at han ikke ſaar Noget. Jeg ſtal forøvrigt ikke bidrage til en vidtløftig Diskuſſion om denne Sag; den har tidligere været tilſtrækkelig drøftet, og naar det ærede Mindretal ikke nu har villet være med til at indſtille Sagen, maa det naturligviſ have ſine Grunde dertil, der vel ſeneere ville komme frem, ſaa at jeg ikke nu ſtal komme ind paa en Dmtale af dem. — Jeg ſtal fremdeles omtale Indſtillingen under Nr. 30. Udvalget maa ſom Regel holde paa — det er en Bemærkning, ſom jeg vil gjøre til ærede Medlemmers Oplyſning, der indbringe Andragender — at de ſkulle være ledſagede af Lægeatteſter. Det er det, man først og fremmeſt ſer paa. Oplyſninger om den Bedkommendes Uformuenhed og Sædelighedſtiland kunne have deres Betydning, men det, man maa ſe paa ved en Sag om Invaliditet, er, om der er Lægeatteſt med. Her er et Andragende fra Malermester Thorndahl i Skive. Alt ſynes at være i Orden, og med Anſøgningen følger ogſaa en Lægeatteſt, men denne Atteſt er en Afſkrift, ſom ikke er bekræftet, og jeg vil for en Sikkerheds Skyld bemærke, at naar Flertallet har henviſt dette Andragende, er det ſelvfølgelig under Forudſætning af, at Alt er rigtigt, at den paagjældende Folkethingſmand, ſom har indbragt Andragendet (Chr. Jensen), har den Overbeviſning, at Lægeatteſten er i Orden. Men, ſom ſagt, den er ikke bekræftet. Veſt var det, om ærede Medlemmer, der indbringe Andragender, vilde ſe paa, at Alt er, ſom det ſtal være, og at enten indſendes den originale